

εἶπεν εἰς τὸν ζωγράφον.—«Κύριε κάμε τὴν εἰκόνα μου, ὡς σοὶ παρήγγειλα, ἀλλὰ κάμε τὴν τοιαύτην ὥστε νὰ μὴ δύναται τις νὰ γνωρίσῃ ὅτι εἶναι ἰδική μου.»

* *

Φλύαρός τις καὶ πνεύματος ἐστερημένος, ἀφοῦ διὰ τῶν ἀνοησιῶν του κατεζάλισεν ἐπὶ ὀλόκληρον ὥραν τὴν συναναστροφὴν ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εὐρίσκετο, ἀποταθείς ἐπὶ τέλους πρὸς κυρίαν τινά, εἶπε,—Κυρία μου, δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι λαλῶ ὡς βιβλίον; ὦ! μάλιστα, κύριε, ὡς βιβλίον ἀπὸ τοῦ ποῖον δὲν λείπει ἄλλο εἰμὶ τὸ δέσιμον.

* *

Ὑπαξωματικός τις, καταδικασθεὶς εἰς ἀπαγχόνισιν, ἤθελον νὰ πληροφορήσῃ περὶ τούτου τὴν γυναῖκά του τὴν παρμονὴν τοῦ θανάτου του. Ἄλλ' ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ παθητικωτέραν τὴν περιγραφὴν, τῇ ἐσημείωσε τὰ πράγματα οὐχὶ οἷα ἦσαν καθ' ἣν στιγμὴν ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν του, ἀλλ' οἷα ἤθελον εἶσθαι καθ' ἣν στιγμὴν ἡ σύζυγός του ἤθελε τὴν ἀναγινώσκει «Ἀγαπητὴ μοι συμβία, τῇ ἔλεγεν, ἀφοῦ σοὶ εὐχρηθῶ τὴν ὑγίαν τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ κατὰ τὸ παρὸν ἀπολαμβάνω, σοῦ λέγω ὅτι ἐγὼ ἐκρεμάσθην χθὲς τὸ μεσημέρι, ὅτι δὲν ἐβασανίσθηκα πολὺ, δόξα τῷ Θεῷ, καὶ ὅτι ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ ἴδω ὅλην τὴν συνάθροισιν λυπούμενην με. Σὺ δὲ ἐνθυμοῦ μοι ἐνίοτε, καὶ ἐνθυμιζέ με εἰς τὰ πτωχὰ τὰ παιδιὰ μου, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν πλέον πατέρα. Ταῦτα καὶ μένω ὁ μέχρι θανάτου πιστὸς σύζυγός Σου.

* *

Πορθμεὺς τις ἐδέχθη εἰς τὴν λέμβον του νέους τινὰς οἵτινες εἶχον πάντες λάθει ὀνόματα ζώων, ὡς λέων, τίγρις, κύων, πάνθηρ, κ. τ. λ. Ὅτε ὁ πορθμεὺς ἤκουσεν αὐτοὺς καλοῦντας ἀλλήλους διὰ τῶν ὀνομάτων τούτων, διερράγη εἰς γέλωτα ἄσβεστον. Οἱ νέοι τὸν ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν.—Γελῶ ἀπεκρίθη ὁ ναύτης, βλέπων διὰ μιᾶς τὴν λέμβον μου μεταβληθεῖσαν εἰς κιβωτὸν τοῦ Νῶε, ἐν τῇ ὁποίᾳ συνήχθησαν παντὸς εἶδους ζῶα.

Ἐρ Πειραιεῦ.

Ἀ—ίδης.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Ἐπὶ τῷ ὁ κόσμος ὅλος
καὶ τοῦραυτοῦ ὁ θόλος
γλυκὰ χαμογελά.
Καὶ τὰστρο ἔνα ἔνα
ἐχάθησαν σθυμμένα

Πουλάκκα ἑταῖρι ἑταῖρι
φιλοῦνται μέσ' τῇ φτέρῃ
στῆς βρύσας, στὰ κλαδὰ
καὶ μὲ χαρὰ πετοῦνε
καὶ γλυκοτραγουδοῦνε
μ' ἀπόμετη καρδιά.

Τὸ πῦμα σὰν κρουστάλι
γοργὸ στὸ περιγιάλι
φιλεῖ τὴν ἀμμονδὰ
καὶ τὸ τραγοῦδι φέρνει
τοῦ ναύτη, ποῦ τὸν δέρνει
ἡ μαύρη ξενιτεία.

Ἡ φύσις δὴ χαίρει
καὶ τραγουδεῖ τ' ἀγέρι
τὴν τόση ὁμορφιά
Μόν' ἡ καρδιά μου μένει
βουβή, καὶ τυλιγμένη
σὲ μαύρη συννεφιά.

Ἐρ Πειραιεῦ 15 76ρίου 1883.

Ο ΤΥΦΛΟΣ

(Ἀφιερῶνται τῷ φίλῳ ἐκδότῃ τοῦ «Ἀπόλλωνος»
κ. Α. Κ. Σακελλαροπούλῳ)

ὦ, εἰπέτε μοι, ποῦ τρέχω; ἐστερήθην τοῦ φωτός μου
Καὶ μαραίνεται μοῖρῃς ἡ πολυπόρος ψυχὴ μου.
Μαύρη νύξ καὶ ἀπαισία περιχύεται ἐμπρὸς μου
Καὶ γηράσκει παρακαίρως ἡ νεότης ἡ πτωχή μου.
Τὸ νεανικόν μου βῆμα φέρω ἀσκοπον καὶ τρέμον.
Εἴμαι φύλλον, ὅπου δαίρει ἡ μαρία τῶν ἀνέμων

ὦ, εἰπέτε μοι, δὲν λάμπει ἡ ἐρατεινὴ Σελήνη
Εἰς τοῦ οὐρανοῦ ἐπάνω τὰς μαγνιτικὰς ἐκτάσεις;
Εἰς τὴν φύσιν τὴν ὡραία τὸ γλυκὺ της φῶς δὲν χύνει
Καὶ τὰ στήθη τὰ ποροῦντα εἰς ἀγγελικὰς ἐκτάσεις
Κ' εἰς χιμαῖρας γλυκντάτας, ὡς προτοῦ δὲν βαλσαμόνει
Καὶ τὸν Πάρνηθα ὁ Φοῖβος ὁ ὡραῖος δὲν χρυσόνει;

Εἰς τὸν κῆπον ἐκεῖ πέραν δὲν ἀνθεῖ καὶ τὸρ' ἀκόμη
Τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ἀνθος τῆς χαρᾶς καὶ τῶν ἐρώτων;
Τίς τὸ δρέπει τόρα, ποῖα τὸ φορεῖ εὐώδης κόμη;
Εἴτ' ἐντρύφημα δακρύων ἢ ἁσμάτων καὶ γελώτων;
Δι' ἐμὲ ὦ, δὲν ἀνθίζουσιν, ὅπως ἄλλοτε, οἱ κῆποι.
Πόνοι ἤδη μὲ μαστίζουσιν καὶ μὲ τήκει μαύρη λύπη.

Εἴμην ἄλλοτε εὐδαίμων, εὐχαρὶ πτηνὸν καὶ ψάλλον
Εἰς γλυκεῖας μελωδίας ἁσμάτα φαιδρὰ ἀγάπης.
Ἡ ζωὴ μου ἦτο ἔαρ, ἀετνάως ἀναθάλλον,
Καὶ τοῦ ἔαρος τὰ ῥόδα καὶ τῆς ἐξοχῆς ὁ τάπης
Ὁ γλυκὺς μου ἦσαν πόθος καὶ ἐσκήρτα ἡ ψυχὴ μου,
Ἀλλὰ τόρα μὲ μαραίνει χάος σκότους καὶ ἐρήμον.

ὦ φιλάττη μου, γλυκεῖα, ἀνθοστολισμένη, φύσις,
Πῶς ποθῶ τὰ σ' ἐπαρίδω, οὐρανὸν σαπφειρωμένον;
Νὰ τρυφήσω θέλω πάλιν εἰς ἀντίξωον ἀνθήσεις
Καὶ τῆς Ἀττικῆς αἱ δύσεις τὰ μὲ θέλξουν χρυσωμένα.

Νὰ ρεμβάσω θέλω πάλιν εἰς τῆς φύσεως τὰ κάλλη
 Ἡ ρεότης μου, σκυρτώσα, τρισευδαίμων, ῥ' ἀναθάλη!
 (Ἐξ Ἀργους)

Δ. Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΕΚ ΤΟΥ «ΑΝΘΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ» 1878.

Προσευχή!

Πλάστη μου Χριστέ, ποῦ πέθαρες γὰ μέγα,
 Τὰ χεράκια Σου φίλῳ τὰ σταυρωμένα!

Κάμε γὰ γενῶ, Χριστέ μου, Σὰν πεθάνω,
 Στρατιώτης Σου ῥ' τὸν οὐρανὸν ἐπάνω.

—Σὰν τοὺς μάγους Σου, ποῦ ὠδήγησε τὰστέρι,
 Καὶ τὸ λίβαρο, τὴ σμύρνα Σοῦ χε φέρει,
 Κι' ἡ ψυχούλα μου ῥ' ἔσέ, μάγγελοὺς ταῖρι,
 Σμύρνα, λίβαρο, τὴ πίστη της θὰ φέρη.

Μὰ λυπήσον με, τώρα ποῦ ζῶ μακρὰ της. . .
 Κάμε γὰ γὰ ζῶ, γὰ εἰμ' ἐκεῖ, σιμά της.

—Σὰν τοὺς μάγους Σου, ποῦ ὠδήγησε τὰστέρι,
 Καὶ τὸ λίβαρο, τὴ σμύρνα Σοῦ χε φέρει,
 Κι' ἡ ψυχούλα μου ῥ' ἔσέ, μ' ἐκείνη ταῖρι,
 Σμύρνα, λίβαρο, τὸν ἔρωτα θὰ φέρη!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΑΠΡΟΣΕΕΙΑ

Εἶδες κάτι πεταλούδες ἀπ' τὴ λάμψι πῶς γελιῶνται
 Καὶ μ' ἀξιοκρατοῦσιν στὴ λάμπα ῥίχνονται μὲ καὶ καλή.
 Πλὴν εὐθὺς καψαλισμέναις στὴ φωτὶ κατρακυλιῶνται
 Καὶ τὰ πόδια τοὺς ἀφίρον κολλημένα στὸ γυαλί
 Πεταλούδα κ' ἡ καρδιά μου ἀπορήρεντε ἀκόμα
 Δὲν ἐπρόσεξε στὴ φλόγα ποῦχ' ἡ κάθε της ματιά,
 Κι' ἀπὸ τὴ λαμπρὴ μονάχα θαμβωθεῖσα εἰς τὸ χρῶμα
 Μεταμνησμένη τώρα τσιτσιρίζει στὴ φωτιά.

ΑΙΜΓΑΙΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΓΟΙΗΜΑ (1)

Π. Π. ΝΑΟΥΜ.

Τί ἀξίζ' ὁ μέγας πλοῦτος ἡ ψευδὴς τιτλοφορία
 Ὅταν λείπ' ἀπὸ τὰ τέκνα ἡ χρηστὴ παιδαγωγία
 Ὅλα θρύβαλ' ἀποβαίνον κοριορτὸς παραλυσία
 Καὶ ἐν τέλει τῶν γονέων καταστρέφει ἡ οἰκία
 Ἄρα πρῶτιστον καθήκον τοῦ προσκαίρου τούτου βίου
 Τῶν γονέων διδασκάλων, κυβερνήσεως τοῦ κλήρου
 Εἶνε φίλε ἡ τῶν τέκνων ἀγωγὴ μ' ἐπιστάσιαν
 Ἥτις σώζει, καὶ προάγει τοὺς λαοὺς εἰς εὐτυχίαν
 Τοῦτο ἔμαθα, ἡξεύρω ἀπὸ πείρας τὸ γνωρίζω
 Δι' αὐτὸ ἐν ὅσ' ἐπάρχω γὰ τὰ τέκνα μου φροντίζω
 Τὸ παιδί καθὼς εἰξεύρεις εἶναι εὐθραυστον φοντάρι
 Τὸ ὁποῖον μὲ τὸν χρόνον προοδεύει καὶ ἀνέξει
 Ἄν λοιπὸν ὁ κηπουρὸς του ἀμερίμνως τὸ ἀφήσῃ
 Εἰς τὸν κήπον μὲ τριβόλους καὶ ἀκάνθας γὰ ἀνέξῃ
 Θὰ φθαρῇ ἀναμφιβόλως τὴν ἰκμάδα του θὰ χάσῃ.
 Ὅσον οὕτω θὰ στεγνώσῃ ὁλοκλήρως θὰ χαλάσῃ.

(1) Σημ. Δ. Εὐχαρίστως φιλοξενούμεν τὸ σωζόμενον ἀνέκδοτον
 ποίημα τοῦ πρὸ ἐτῶν ἀποβιώσαντος συγγραφέως καὶ ποιητοῦ Π.
 Π. Ναοῦμ διατελέσαντος ἐπὶ μακρὸν προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Λει-
 ψία, καταλιπόντος δὲ μνήμην ἀρίστην διὰ τὴν ἄκραν αὐτοῦ φι-
 λοπατρίαν καὶ τὴν εὐγένειαν τοῦ ἥθους.

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Τὸ πρῶτο τῆς Ἐμπνεύσεως πλάσμα εἶν' ἡ θρησκεία
 Ὡσπερ τὸ πνεῦμα τοῦ θεοῦ ἀμόλυντος, ἀγία.
 Ναὸς της εἶν' ὁ οὐρανός, εἰκόνες της ἁστέρες,
 Καθέδρα της οἱ ἄπειροι νοητικὸι αἰθέρες.
 Ἐκεῖ ὡς λάμψις αὐλὸς πλανᾶται ἡ ψυχὴ τῆς,
 Μυστηριώδης, ἄφαντος ἡ θεία καλλονὴ της!
 Τὰ ἔθνη, ἅπερ τέρποντ' εἰς θεάματα, σημεῖα
 Ἐξ ἑλὲς ἀποδίδωσι τῇ ροεῇ θρησκείας.
 Μὲ χρώματα παρέστησαν τῆς φύσεως τὸν νόμον,
 Δὲν θεωροῦσι τὴν πηγὴν τοῦ Πνεύματος τὸν δρόμον.
 Ἐκ τῆς αἰσθήσεως ἀντλοῦν τὴν ἔμπνευσιν ἐκεῖνα
 Καὶ διὰ τοῦτο ἐστόλισαν τὰ ἄγια μὲ κρίνα,
 Μὲ ῥόδα, μὲ τρατάφυλλα, μὲ μύσχοις, μὲ λουλούδια,
 Μὲ μουσικάς, μὲ ὄργανα, μ' ᾠδὰς καὶ μ' ἀγγελούδια.
 Φαντάζομαι ἐν θέατρον οὐράνιον τοῦ κόσμου,
 Ἐκεῖ δὲ γὰ λωτρεύεται ἐνδόξως ὁ θεὸς μου! . . .
 Ἰδέα Πρώτη ἀθάνατε! ἐκλείπεις ὡς εἰκόνα
 Τὴν Ἐμπνευσιν, τὸ τέκνον σου γὰ ζῇ εἰς καθ' αἰῶνα,
 Αἰτία Πρώτη! Κάτοπτον παρέχεις τὴν μορφὴν σου,
 Τὰς δὲ μορφὰς των βλέπονσι τὰ ἔθνη εἰς τὴν ζωὴν Σου.
 Ἐν Κεφαλληνίᾳ.

ΕΠΑΜ. Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ.

ΚΑΡΑΒΙ καὶ ΘΑΛΑΣΣΑ

Καράβι μὲ τὰ ματὰ μου ἐχθὲς ἀκολουθοῦσα,
 Ποῦ διάβαινε περίφανο, μὲ κάτασπρα παντά. . .
 Αὐλάκωνε τὴ θάλασσα, τὴ πικροκυματοῦσα.
 Κι' αὐτὴ τ' ἀφροστεγάνωνε—τὸ εἶχε . . . βασιλιά!
 Ἐμέρλας ῥ' τὸ δρόμα των, ῥ' τὰ γαλανὰ ντυμένα,
 Καὶ τοῦ φιλοῦσε τὰ πλευρὰ γλυκά, ταπεινωμένη,
 Ὀλόγυνά του ἔπαιζε, ὁλόδροση, μὲ χάρι,
 Λέες καὶ τὸ εἶχε ῥ' τὴν καρδιά μονακριβὸ καμάρι!
 Μ' αὐτό, ῥ' τὴν περιφάνειαν του, ἐνόμισε, θαρροῦσε,
 Πῶς ἀπὸ φόβου ἡ θάλασσα τὸ συγχροπροσκυνοῦσε,
 Ἐθάρρεψε πως σκιάχτηκε τὸ κῆμα τὴ θωριά του
 Καὶ φοβισμένο ἀπλώθηκε ῥ' τὰ πόδια τὰ δικά του.
 Γι' αὐτό, γι' αὐτό, περήφανο, σὰ βασιλεῖς, περνοῦσε,
 Θαρροῦσε πῶς πετοῦσε! . . .
 Μὰ σὰν θυμὸς ἡ θάλασσα; Τὸ κῆμα ἄρ' ἀγριέψῃ; . . .
 —Ἐτόλμησε ποτὲ κἀνείς μ' ἐκεῖνο γὰ παλαίψῃ;

Σεπτεμβρίῳ 1883

Π. Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΝΟΣ.

ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ. — Ἐν μὲν τῇ περὶ τοῦ «Μεγάλου Φρει-
 δερίκου» πραγματείας τοῦ γυμνασιάρχου κ. Ν. Πετρῆ, ἥτις
 προήχθη εἰς φῶς ἐν τῷ β'. φυλλαδίῳ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἀνάγνωθι:
 Ἐν στήλῃ β', σ. 13 ἀποκλεισμένων ἀντὶ ἀποκλεισμένων—
 στήλ. δ', σ. 15 ὑπογράφει ἀντὶ ἀπογράφει—στήλ. δ', σ. 25
 ὑψωθῇ ἀντὶ ἐπεισωθῇ—στήλ. δ', σ. 27 ἀποφασιστικότητα ἀντὶ
 ἀποφασιστότητα

Ἐν δὲ τῇ Ἀρχαιολογικῇ διατριβῇ τοῦ αὐτοῦ, ἥτις ἐ-
 δημοσιεύθη ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἀνάγνωθι:
 Ἐν στήλῃ δ', σ. 7 κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν θεσμίῳ ἀντὶ κατὰ
 τῶν Ὀλυμπίων θεσμίῳ—στήλ. ε', σ. 16 ἀναχωσθέντα ἀντὶ
 ἀναχθέντα—στήλ. στ', σ. 6 διατηρουμένην ἀντὶ διατηρου-
 μένων.